

אשלייה מאורגנת

הולנוע

(המשך מעמוד 49)

סיפוריות הכפופה על מלודרמות המין ו"הפסע..."

הקולנוע שלו הוא "בצורה של מונולוג מחולק לפרקים, כמו יצירה מוסיקלית — קיטעי סולו וקיטעי מקהלה. כאשר המילים הן חלק מן התווים שברשותי, והשתיקות הן האתגרים, או הסינקופות שבתוך מישור פסים מוסיקליים. לתיאורה ולשחקנים יש חשיבות שווה. המוסיקה והעריכה קוב"עים את קצב היצירה, וקולות האדם וה"סב"ע הם חלק מן המוסיקה".

יגוריה מיקרים חזוניים. על ה"קירבה הגדולה שהוא רואה בין הקולנוע שלו למוסיקה חוזר סיברברג לעיתים קרובות, ואכן, כשהותקף בפסטיבל קאן, על שהיה דורש מן הצופים מאמץ שמעל ומעבר ליכולתם, כאשר הוא מאלץ אותם לראות סרט מלא וגדוש רעיונות והירהורים

במאי האנס-יורגן סיברברג לשנות פני הקולנוע

פילוסופיים במשך שבע וחצי שעות רצוף פות, ואפילו ניצב בעצמו בכניסה לאלום, כדי לבדוק מי הם הנמלטים באמצע, הוא הגיב: "מדוע אפשר לשבת באופרה של ואגנר במשך שבע וחצי שעות, ולא בסרט שלי?"

ואומנם, נראה שוואגנר הוא שם שצריך לצוץ, כשמדברים על הקולנוע של סיברברג. לא רק מפני שסרטיו מנסים ליצור מעין תחושת מרחב והפעלת אמוציות נוסח ואגנר, אלא גם מפני שוואגנר הוא בעל תפקיד מכריע בהתפתחות ההיסטוריה של גרמניה, שלה הקדיש סיברברג את סרטיו בשבע השנים האחרונות. לודוויג השני, הסופר קארל מאי, ולבסוף היטלר, הם בי עיניו "שלושה מיקרים חולניים של אגור צונטריות", דמויות מפתח בהתפתחות ה"פאשיזם הגרמני, והדמות המקשרת בין שלושתם, בעיניו, היא ריכארד ואגנר, בן טיפוחיו של לודוויג, בן תקופתו של מאי, ואילולו של היטלר. על הקשר ההדוק שבין הסרטים שהקדיש לכל אחד מן הנושאים, יכולה להעיד העובדה שהיטלר מופיע כבר באחד מסיוטיו של לודוויג השני, בסרט שנעשה עוד ב-1972, ושנוכחותו של ואגנר מורגשת בכל הסרטים גם יחד.

תגובות מישראל. מטרתו האחת ו"היחידה של סיברברג, כשהוא בא לישראל, היא להביא את הבשורה שלו לקהל רחב ככל האפשר. דרך הצגות המיסטריות המשימה קשה מאד, לכן הוא מקוה ש"בעזרת הסינמטקים ומרכז התרבות ה"גרמני תהיה הדרך קלה יותר, בכל פסטיבל הוא מביע את רצונו לקבל תגובות מיש"ראל, מה עוד שכמה מן הדברים הנאמרים בסרטיו יכולים בוודאי לעורר סערות בי ארץ. למשל, הראיון הארוך שלו עם וינספרד ואגנר, אלמנת בנו של ריכארד ואגנר, שניהלה שנים ארוכות את פסטיבל ביריות המוקדש לאופרות של המלחין הזכירה את היטלר אישית: "חסי עימו היו מבוססים על קשר אנושי ואישי, ו"

מ יעדין קרייזי הורס בפאריס ידוע כמוסד הגבוה ביותר לחשפנות בעולם. אם סופרים בצרפת שואפים להגיע לאקר דמיה הצרפתית, הרי החשפניות בצרפת שואפות להגיע לקרייזי הורס. אין כמעט טיול מאורגן בעיר שאינו עובר שם, אם היא מכבר את עצמו, ואין כמעט טייר שיכול להרשות לעצמו לשוב מפאריס בלי שעבר שם, ללא שום קשר להשתייכותו הפוליטית.

בשנים האחרונות התעוררה בעיה — הצעירים כבר אינם מתרגשים כל-כך מחשפנות במועדון, כשיש להם חשפנות בבית וברחוב בלי כסף, כדי לשכנע את הסוברים החצופים הללו שהם בכל זאת מחמיצים משהו, החליט מנהל ומייסד ה"מועדון, אלן ברנרד, לעשות סרט שיוקדש כולו למקסמו ולנפלאותיו של הקרייזי הורס.

את הסרט עומדים להציג בקרוב בתל-אביב, כפיצוי עבור כל מי שנפל קור"בן לתעלולי ארליך, וראה כיצד כרטיס הנסיעה שלו לפאריס התמססם בתוך חש"בון המכולת. מפיו הסרט ובעלי בית-הקול"נוע שבו יוצג, מבטיחים להכין באולם הצופה לא יתבקש, אלא לשקוע בכורסה תיפאורה שתהיה זהה, ככל האפשר, לזו של המועדון, המקורי, כולל סדרנים במדים ולצפות באלן ברנרד המסביר לכתב סקוטי שלומיאלי ולצופים, כיצד נוסד הקרייזי הורס, כיצד בוחרים בו את החשפניות, וכיצד מעצבים תוכנית.

מיבנה מושלם

מ ה שמוזר הוא, שהיום חשפנות אינה נראית עוד נועזת או סקסית כל-כך. מול הטאגנו האחרון בפאריס ודומי, איבד גוף האשה העירומה מן המשמעות

היטלר — סרט מגרמניה היטלר מת — רוחו חיה

בהיטלר — סרט מגרמניה, נאמר בין השאר: "מה שהשואה עוללה לעם היהודי הוא, שבמקום אנשים כמו קאפקא ומוזיל הם נותנים כיום לעולם, אנשים כמו משה דיין." מי שרוצה להגיב, ומי שמעוניין להתנסות בחוויה שונה מן הרגיל בקול-

רוזה פומטו עז בימת "קרייזי הורס" היכל התרבות לחשפניות

קוראים פולי אנדרגראונד (התחתית) ולש"נייה לובה מור (שיגוי האותיות ייצור פעמיים את המילה אהבה, פעם באנגלית ופעם בצרפתית), שלא להזכיר את פרימה סימפוניה, קיקי זנויבר, רוזה פומטו (פומטי באיטלקית הם פוטורומנים), טרוקולה בונ"בון וגליה פדרבסקה. אבל אין מה לעשות, כדברי השיר: "נערה יפה היא כמו פרח", וכאשר אין שום דבר שיסתיר את יופיו של פרח כזה, יש להניח שיימצאו עדיין מספיק גברים שיתלהבו לבקר בתערוכת הפרחים.

המגרה המיידית שלו, למועדון שלו בוחר ברנרד נערות בעלות מיבנה מושלם כל-כך, שהן נראות כמעט בלתי אנושיות, מעין פסלים בתנועה, או אם תרצו, אוסף נערות החודש של פלייבוי צועדות בסך. תכסיסי התאורה והשקופיות המוקרנות על הגופים החשובים הללו, מוסיפים עוד יותר להר"גשה שבהדרגה תופס המין מקום מישני במופעים אלה, שנראים כתצוגה משוכללת של עיצוב המוצר. אפילו השמות הכאילו-נועזים של הנערות מעוררים חיובים יותר מאשר זימה. לאחת

שם אין מנוס מן הקונפורמיזם וחוסר ה"התחשבות של החברה ביוצאי-הדופן שבה.

*** 1900 (סינמה 2, איטליה) — ברנרדו ברטולוצי מספר את קורות מולדתו במאה הנוכחית. סרט מדהים בעוצמתו הדרמאטית והחזותית, גם אם הוא מרגיז לא פעם במסר הפוליטי שלו, כוכבים ב"שפע.

*** **שיירה** (מוגרבי, ארצות-הב"רית) — עימות בין נהגי משאיות שהם שוחרי החירות האמיתיים האחרונים ב"אמריקה, אליבא דסם פקינפה, ושל החוק המושחת והמימסד המפוקפק שמאחוריו, הרבה המור, הרבה הווי יוצא דופן, וסוף אופטימי, עם כריס כריסטופרסון ואלי מק"גר.

*** **תרגילי דברשית מתחזקה** (אלנבי, ארצות-הברית) — קומדיה בלשית על נערה שמחזיקה, ללא ידיעתה, בסוד חשוב, ועל הבלש שמופקד לשמור עליה. מסורף, עליו, אינו לוקח את עצמו ברצי"נות ומשום כך ניתן להנות בלי הסתייגות, עם גולדי הון וציווי ציין.

ירושלים

*** **אני אהב את גרושתי** (בנייני האומה, ארצות-הברית) — קומדיה רומנטית על שובניזם גברי בחברה ה"מודרנית, עם ג'ורג' סיגל שאינו יכול לסבול את הרעיון שרעייתו, שאותה נזח לאנחות מתנחמת עם ההיפי, כריס כריס"טופרסון, במאי: פול מאורסקי.

חיפה

*** **רצח על הנילוס** (רן, א"גליה) — מותחן של אגאתה כריסטי עשוי בעושר רב, מלא וגדוש כוכבים ונופים מרהיבים של עמק הנילוס. פיטר יוסטינוב הוא התגלמות עסיסית במיוחד של הבלש הרקול פוארו.

נוע, יוכל ללכת ולראות את סרטיו של סיברברג, ואפילו להשתתף עימו בוויכוח ציבורי, שבעיניו הוא בעל חשיבות לא פחותה מן הצפייה בסרט.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב — רוקמת התחרה, שומר היערות, סטרושק, 1900, שיירה. **ירושלים** — שיירה, התפוז המיכני. **חיפה** — אשה לא נשואה.

תל-אביב

*** **סטרופק** (פריז, גרמניה) — הבמאי ורנר הרצוג מוביל את גיבורו, ברור"נו אס. אל היבשת החדשה, כדי לגלות שגם

שחקן היינץ שוברט כהיטלר פרק בתולדות הפאשיזם